

**УХВАЛА
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Білицької Галини Євгенівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 5 частини першої статті 39 Закону України „Про виконавче провадження“

Київ
6 квітня 2023 року
№ 51-1(П)/2023

Справа № 3-46/2023(96/23)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Юровська Галина Валентинівна (голова засідання, доповідач),
Мойсик Володимир Романович,
Первомайський Олег Олексійович,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Білицької Галини Євгенівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 5 частини першої статті 39 Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 30, ст. 542) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Юровську Г.В. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. До Конституційного Суду України звернулася Білицька Г.Є. з клопотанням перевірити на відповідність частині другій статті 3, частині першій статті 8, частині першій статті 9, частині другій статті 19,

пунктам 6, 7 частини першої статті 92, частинам першій, другій статті 124, статті 129¹ Конституції України (конституційність) пункт 5 частини першої статті 39 Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404–VIII зі змінами (далі – Закон) у взаємозв’язку зі статтею 180 Сімейного кодексу України.

Згідно з пунктом 5 частини першої статті 39 Закону виконавче провадження підлягає закінченню у разі „скасування або визнання нечинним рішення, на підставі якого виданий виконавчий документ, або визнання судом виконавчого документа таким, що не підлягає виконанню“.

Відповідно до статті 180 Сімейного кодексу України „батьки зобов’язані утримувати дитину до досягнення нею повноліття“.

Із матеріалів справи вбачається, що Жовтневий районний суд міста Дніпропетровська ухвалою від 25 січня 2022 року задовольнив скаргу Білицької Г.Є. на дії державного виконавця в частині визнання неправомірною та скасування постанови державного виконавця Павлоградського відділу державної виконавчої служби у Павлоградському районі Дніпропетровської області Південно-Східного міжрегіонального управління Міністерства юстиції (місто Дніпро) Готвянської В.О. від 13 травня 2021 року про закінчення провадження № 30364819.

Дніпровський апеляційний суд постановою від 29 березня 2022 року ухвалу Жовтневого районного суду міста Дніпропетровська від 25 січня 2022 року скасував.

Не погоджуючись із вказаною постановою, Білицька Г.Є. звернулась з касаційною скаргою до Верховного Суду, який постановою від 21 грудня 2022 року постанову Дніпровського апеляційного суду від 29 березня 2022 року залишив без змін.

Верховний Суд, зокрема, зазначив, що суд апеляційної інстанції дійшов правильного висновку про те, що рішенням Жовтневого районного суду міста Дніпропетровська від 10 грудня 2020 року припинено стягнення аліментів з Білицького О.В. на користь Білицької Г.Є. на утримання неповнолітньої

дитини, тому державний виконавець обґрунтовано виніс постанову про закінчення виконавчого провадження з підстав, установлених пунктом 5 частини першої статті 39 Закону.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що внаслідок застосування Верховним Судом оспорюваних приписів Закону у взаємозв'язку зі статтею 180 Сімейного кодексу України зазнали порушення її конституційні права, гарантовані статтею 21, частинами першою, другою статті 22, частинами першою, четвертою статті 41, статтею 48, частинами другою, третьою статті 51, частиною першою статті 52, частиною першою статті 55, частиною першою статті 57 Конституції України.

2. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститися обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55). Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу, стверджуючи про невідповідність оспорюваного закону України (його окремих положень) Основному Закону України, повинен навести аргументи, які свідчили б про обґрунтованість змісту і вимог конституційної скарги.

Аналіз змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів дає підстави для висновку, що Білицька Г.Є. фактично висловлює незгоду із застосуванням судами норм права у справах про закриття виконавчого провадження у справах щодо виключення відомостей про батька з актових записів про народження дітей і стягнення аліментів та з судовими рішеннями у її справі, однак така незгода не може вважатися належним обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності пункту 5 частини першої статті 39 Закону

у розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Білицької Галини Євгенівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 5 частини першої статті 39 Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404–VIII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

